

El llenguatge

Quin cas!

L'adjectiu quin que és sempre un mot interrogatiu o exclamatiu, sembla condemnat a ésser usat per a tot de funcions que no li corresponen, per a les quals no té legítima capacitat. Una d'elles —falta tradicional i llargament combatuda de la sintaxi catalana, com a traducció o equivalència del relatiu «cuyo» del castellà, és, a dir, el relatiu possessiu, en una oració com Vivia en una casa molt bonica des de «quines» finestres es veia el Tibidabo la qual, an bona sintaxi, s'ha de resoldre amb la coneguda perífrasi el ... del qual: Vivia en una casa molt bonica des de les finestres de la qual es veia el Tibidabo.

També n'hi ha que recorren a aquest mateix adjectiu, quin (quina, quins, quines) com a traducció o equivalència del pronom relatiu «quien» del castellà. Ara no fa gaire, en una quilomètrica carta al director publicada en una revista barcelonina, hem sorprès de nou diversos casos d'aquest ús, no solament incorrecte, sinó artificiosos del tot, pràcticament desconegut en la llengua parlada, de l'adjectiu quin i creiem que val la pena de comentar-ho. Aquestes oracions en què s'usa a tort l'adjectiu quin són del tipus de les següents: Han actuat induïts per «quins» tenen interessos en aquest camp. Ho faran en col·laboració amb «quines» demostrin més eficàcia. El terme relatiu amb què s'han de resoldre aquestes oracions —relatives substantives— és el qui (la qui, etc.) o bé, en un llenguatge més planer, el que (la que, etc.): Han actuat induïts pels qui (o pels que) tenen interessos en aquest camp. Ho faran en col·laboració amb les qui (o les que) demostrin més eficàcia.

Tal com hem dit, quin s'ha d'usar exclusivament com a terme interrogatiu —Quin dia vindràs? No sé quina vol— o bé exclamatiu —Quin cas! Quina una! Quins disbarats! Quin bracalet més bonic!

Albert Jané